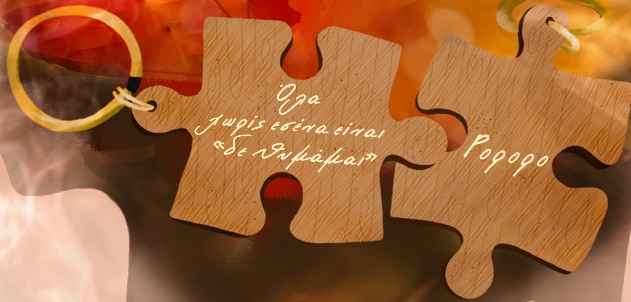

Darâm

Όσα

χωρίς βέβαια είναι

«δε θυμάμαι»

Copyright για την ελληνική έκδοση
Δανάη

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2023

Συγγραφέας: ΔΑΝΑΗ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ
σκίτσο οπισθοφύλλου: Σεμέλη Σκοτίδα

Επιμέλεια: Σοφία Αλμπανίδου © Fylatos Publishing
Γραφιστική επιμέλεια και σχεδιασμός εξωφύλλου:
Χρύσα Γκανούδη © Fylatos Publishing

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση τμήματος του παρόντος έργου για λόγους σχολιασμού ή κριτικής. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση περιορισμένων τμημάτων για επιστημονικούς λόγους, με υποχρεωτική αναγραφή του τίτλου του έργου, του συγγραφέα, του εκδότη, της σελίδας που αναδημοσιεύεται και της ημερομηνίας έκδοσης. Απαγορεύεται οποιαδήποτε διασκευή, μετάφραση και εκμετάλλευση, χωρίς αναφορά στους συντελεστές του βιβλίου και γραπτή άδεια του εκδότη και του συγγραφέα σύμφωνα με τον νόμο.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail: contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ISBN: 978-960-658-177-9

Δανάη

Όρα

χωρίς εσένα είναι

«δε λυγάρμαι»

Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXIII

Απει εισαγωγής

Σου είπα ένα σωρό πράγματα, αλλά εκείνο που ήθελα να πω και μ' έκανε να μουντζουρώσω τόσο χαρτί, δεν το είπα. Μου φαίνεται πως κάθε γράμμα είναι το τελευταίο και πως αν δε σου δώσω ό,τι μπορώ να σου δώσω σε μια στιγμή, δε θα μπορέσω να σου το δώσω ποτέ...

Μ' αυτές τις σκέψεις ξεκίνησε και τελείωσε αυτή η ιστορία. Ίσως ό,τι μπορούσα να σου δώσω τελικά να ήταν μια ιστορία, καθώς και το ότι θα είσαι πάντα, «εκείνος» που χωρίς αυτόν, δε θα υπήρχε εκείνη για να εξιστορηθεί. Θα είσαι πάντα το «ρορορο» που «όλα, χωρίς εσένα, είναι δε θυμάμαι».

Αν αναρωτηθείς: Εσύ.

Η σωστή απάντηση, το «δε θυμάμαι», ο λόγος, το αίτιο, το αποτέλεσμα, όλα, ήταν πάντα εσύ. Όλα τα υπόλοιπα, πριν, κατά τη διάρκεια και μετά, υπήρξαν απλώς λεπτομέρειες.

Αν αναρωτηθούν: Ό,τι και να σας λέω, ήταν το μελάνι, οι λέξεις κι όλες μου οι σελίδες, τα βιβλία, τα κεφάλαια κι όλες μου οι προτάσεις, ήταν οι παύσεις, τα ερωτηματικά, τα διαστήματα, οι συλλαβές μου, τα σημεία στίξης και καθετί ουσιαστικό. Η εισαγωγή μου στον έρωτα και ο πιο δύσκολος επίλογος. Ακόμα δεν τον έγραψα...

Κάπου διάβασα κάποτε πως θυμόμαστε μόνο εκείνο που δε συνέβη ποτέ. Η ενστικτώδης αντίδρασή μου ήταν κάποιου είδους διαφωνία. Όσο όμως περνούσαν τα δευτερόλεπτα η διαφωνία αυτή άρχισε να δίνει τη θέση της σε μια απέραντη θλίψη. Ίσως και να καταλάβαινα τελικά το νόημα αυτών των λέξεων ή ίσως και να περνούσε μια αιωνιότητα μέχρι να το κάνω. Ίσως το λάθος μου, πάλι, να ήταν ακριβώς αυτό, το ότι προσπαθούσα να καταλάβω. Ίσως οι άνθρωποι να είμαστε καταδικασμένοι να καταλαβαίνουμε μόνο ότι μπορούμε να αισθανθούμε.

Μνήμη. Μπορεί άραγε κανείς να αισθανθεί τη μνήμη; Μήπως αυτό είναι όλο κι όλο που μπορεί κανείς να κάνει μαζί της;

Καλύτερα όμως να πάρω τα πράγματα από την αρχή. Μια αρχή που ούτε η ίδια δε γνωρίζει το τέλος της...

Πίσω στον χειμώνα του 2020 λοιπόν. Πάντα είχα στον νου μου τον Χειμώνα σαν μοναχική εποχή. Έλεγα και ξανάλεγα ότι ο χειμώνας είναι για έναν. Μετά πάλι σκέφτηκα ότι είναι εποχή για ποιητές και αλήτες και πως μόνο αυτοί επιβιώνουν, είτε με ποιήματα, είτε με περιπλανήσεις. Σκεπτόμενοι ή απλώς χαμένοι.

Μου φαίνεται σκληρός και ρεαλιστής ο χειμώνας σαν τον χρόνο. Μ' αρέσει αυτή η εποχή γιατί βγάζει στη φόρα όλα τα εσκαμμένα αθέλγητα χωρίς να χαμπαριάζει από ρομαντισμούς και ροζ σύννεφα.

«Και τα Χριστούγεννα;» θα μπορούσε να αναρωτηθεί κάποιος. Τα Χριστούγεννα, όμορφα και ονειρικά, ίσως και να είναι η ύστατη προσπάθεια του ανθρώπου να μη βιώσει τόσο έντονα την παγωνιά.

Είναι και πολύχρωμος ο χειμώνας. Ασημένιος και πορτοκαλί. Ασημένιος από τους βρεγμένους δρόμους

και τα γκρι σύννεφα. Πορτοκαλί από τα φώτα στην πόλη το βράδυ.

Γοητευτικός, κι όχι όμορφος. Ίσα ίσα η δόση ασχημίας του είναι που σε τραβάει. Και τότε θυμόμαστε ξανά την ανθρώπινη φύση μας. Ο χειμώνας είναι η καλύτερη εποχή για την ανθρωπότητα ή μάλλον για την ανθρωπιά.

Και ναι, υπάρχουν πού και πού και κάποιοι έρωτες. Έρωτες αληθινοί, που αντέχουν στο κρύο. Έρωτες που δεν μπορείς να βάλεις στην άκρη, ίσως παράνομοι, ίσως νόμιμοι, σε καμία περίπτωση εύκολοι. Είναι εκείνοι οι έρωτες που δε σε ενδιαφέρει το κρύο, η βροχή, το χαλάζι.

Ο χειμώνας επαναπροσδιορίζει τα πάντα και είτε τον λατρεύεις, είτε τον μισείς, γιατί λέει αλήθειες. Εδώ φαίνεται πόσο αγαπιάς τη συντροφιά που σε περιμένει, το σπίτι σου που το ζεις περισσότερο, τη δουλειά σου που κάθε μέρα πηγαίνεις και εντέλει τον εαυτό σου τον ίδιο που τώρα τον γνωρίζεις καλύτερα από ποτέ.

Καταλήγω τελικά ότι ο χειμώνας είναι εποχή ερωτική και συνάμα μοναχική. Μπερδεύεται ο άνθρωπος, δεν ξέρει που να επικεντρωθεί, ενδοσκόπηση ή πλήρες δόσιμο; Δεν είναι όμορφος ο χειμώνας, γοητευτικός είναι.

Ένα τέτοιο γοητευτικό και καταστροφικό ξημέρωμα με σύννεφα αδιανόητα πάνω σε ένα γαλάζιο που πλήγωνε το βλέμμα, ο δρόμος μου με έφερε κοντά στη θάλασσα. Δεν ήταν η κατάληξη κάποιας αξιοσημείωτης καταστροφής ή κάποιου πικάντικου συμβάντος. Ήταν μονάχα άλλη μια μέρα, μία έξοδος με φίλους, με τους οποίους μας βρήκε το ξημέρωμα. Η συνέχεια βρήκε εμένα να αναζητάω λίγη απομόνωση. Σχεδόν κάθε φορά στη ζωή μου που αισθάνομαι βαριά τη μνήμη μου, κάπως, πάντα καταλήγω μπροστά στη θάλασσα. Θυμάμαι, εκείνη την ημέρα σκέφτηκα πως αυτό συμβαίνει επειδή η θάλασσα βοηθάει τους ανθρώπους να ανασύρουν αναμνήσεις και μυστικά που έχουν θάψει μέσα τους.

Όλοι έχουμε πράγματα διπλοκλειδωμένα στη σοφία της ψυχής μας, πράγματα για τα οποία δεν αρκεί πάντα μια θάλασσα για να μας ξαλαφρώσει, δεν αρκεί η παρέα, η δουλειά, ακόμα κι ο εαυτός μας. Κατέληξα, εκείνη την ημέρα, πως ίσως το μόνο που αρκεί είναι να τα ξεκλειδώσουμε.

Έχει και τα καλά του να είσαι μοναχοκόρη. Μετράει. Εγώ λόγω αυτού του καθαρά τυχαίου γεγονότος, μεγάλωσα χωρίς ουσιαστικά να μου λείπει τίποτα. Όπως θα συνήθιζα να λέω αργότερα, στο τσακ τη γλίτωσα να μη γίνω σαν τα κακομαθημένα μοναχοπαιδιά που μου κάθονταν πάντα στον λαιμό. Είχα οτιδήποτε τραβούσε η ψυχή μου, η δική μου ή της οικογένειάς μου. Θυμάμαι από πάντα σχεδόν να με θεωρούν όλοι πολύ τυχερό παιδί, αλλά τα φαινόμενα, όπως όλοι λίγο πολύ ξέρουμε, πολλές φορές απατούν.

Όχι πως δε θεωρούσα τον εαυτό μου τυχερό, τον θεωρούσα και μάλιστα για πολλά πράγματα, απλώς όχι για αυτά που πίστευαν οι άλλοι ότι θα έπρεπε.

Θυμάμαι πάντα τη ζωή μου να κυριεύεται από κάποιου είδους διχασμό, ανεξήγητο φυσικά στα πρώτα μου χρόνια. Από τη μια είχα όλα τα καλά, από την άλλη, ποτέ δε θυμάμαι τον εαυτό μου να μη σκέφτεται ή έστω να σκέφτεται λίγο. Και δε μιλάω για σκέψεις που ήταν λογικό και επόμενο να κάνει κάθε μικρό παιδί.

Η οικογένειά μου, σίγουρα δεν ήταν «συνηθισμένη». Νομίζω πως από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου το ένιωθα αυτό. Μπορεί να μην είχα ακόμα την ικανότητα να εξηγήσω ή να κατανείμω τις σκέψεις και τα συμπεράσματά μου, μα ήταν κάτι για το οποίο ήμουν πάντα σίγουρη.

Το μεγαλύτερο μέρος της οικογενειακής μου ιστορίας, το έμαθα επίσημα έτσι ακριβώς, σαν ιστορία όταν πή-

γαινα στην πέμπτη δημοτικού. Όπως προ είπα, υποψίες, σκέψεις και ενίοτε κάποιου είδους βεβαιότητα, υπήρχαν, μα άλλο αυτό και άλλο να ακούς κάτι με τα αυτιά σου. Ξαφνικά γίνεται τόσο πραγματικό και αδιάψευστο, που ίσως βρεθείς να νοσταλγείς λιγάκι την πρότερη άγνοιά σου. Κάπως έτσι και με εμένα. Ακόμα θυμάμαι το αρχικό σοκ, τα μπερδεμένα συναισθήματα και γενικά όλο εκείνο το συνονθύλευμα που ήταν πιθανότατα η αρχή του να μη γίνω μεγαλώνοντας και ο πιο ανοιχτός άνθρωπος του κόσμου.

Περίεργη ιστορία, η αλήθεια. Αλλόκοτη. Ανεξήγητη, ακόμα κι αν κάποιος καθόταν να σου την εξηγήσει. Παρόλα αυτά δεν ήμουν σίγουρη ακόμα για το τι αισθανόμουν για όλα αυτά. Αυτό για το οποίο σιγουρευτήκα εκείνη την ημέρα, ήταν το ότι δεν ήθελα να ξανακάνω ποτέ ευχή. Σε κάποια γενέθλιά μου, στα επτά ή στα οκτώ μου χρόνια πιθανότατα, είχα ευχηθεί η δική μου ιστορία να είναι κάπως ξεχωριστή, να μην είναι βαρετή, να μην είναι σαν των άλλων. Στα δέκα μου πια και εν μέσω εξιστόρησης, θυμήθηκα και μετάνιωσα εκείνη την ευχή μου. Όχι ότι δεν έδειχνε να πραγματοποιείται. Ίσα ίσα. Ξεχωριστή ιστορία, η αλήθεια, καθόλου βαρετή. Αν μη τι άλλο, πρωτότυπη. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία...

Το αποτέλεσμα της αρχής της πραγματοποίησης της παιδικής μου ευχής ήταν να μην μιλάω σε κανέναν. Όχι ότι μέχρι τότε ήμουν η επιτομή της κοινωνικότητας, μετά όμως σαν να παράγινε το κακό. Με τον καιρό, τα πράγματα έφτιαξαν, το αποτέλεσμα όμως ήταν εκεί, ατούσιο και ολοζώντανο. Είχα κλειστεί για τα καλά στον εαυτό μου.

Σε ολόκληρο το δημοτικό με θυμάμαι πάντα με ένα βιβλίο στο χέρι αδιάφορη για τα άλλα παιδιά. Όχι ότι είχα βάλει σκοπό να είμαι άριστη μαθήτρια, ήμουν καλή, χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια άλλωστε. Εξωσχολικά βιβλία μου κρατούσαν συνήθως συντροφιά.

Βιβλία. Αγαπώ τα βιβλία όχι ως φυσικά αντικείμενα που βρίσκονται απέναντί μου ή στα χέρια μου ή ακόμα ως μέρη του προσωπικού μου περιβάλλοντος, αλλά ως απόλυτα αδιαίρετο συστατικό του εαυτού μου, που έπαιξε και παίζει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση του ταξιδιού της ζωής μου, στη δημιουργία του πνευματικού μου κόσμου, στην όποια ολοκλήρωση της προσωπικότητάς μου. Ούτε κατά υποψία δε θα ήμουν αυτό που είμαι χωρίς αυτά. Τα βιβλία μοιράζονται στον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό τον κόσμο της φαντασίας μου και των ονείρων μου, των κρυφών επιθυμιών μου και των μεγαλειήβολων ή και ανεκπλήρωτων στόχων μου. Κανένας άλλος δεν έχει ανάλογη συμμετοχή. Αγαπώ τα βιβλία γιατί στις πιο δύσκολες περιπτώσεις της ζωής μου δε μου προσέφεραν απλά και μόνο κάποιας μορφής καταφύγιο, αλλά κατέδειξαν ότι η ζωή καθαυτή και η ομορφιά της υπερβαίνουν τις όποιες δυσκολίες της και ότι πάντα υπάρχουν τρόποι για να δεις αλλιώς τα πράγματα και να ερμηνεύσεις με πιο σοφό τρόπο τα γεγονότα. Αγαπώ τα βιβλία γιατί στην καθημερινή ζωή μου με κρατάνε σε μια κατάσταση ψυχικής ηρεμίας και πνευματικής αναζήτησης και συναντιούνται με τον πάντα ανήσυχο στοχασμό μου, ρητό και άρρητο. Έναν στοχασμό τον οποίο πάντα οι γύρω μου δεν ήταν σε θέση να καταλάβουν και ως εκ τούτου δεν ένιωθα πως μπορούσα να τον μοιραστώ. Δεν είχα κάποιον εξαιρετικά πολύπλοκο τρόπο σκέψης, απλώς δεν ταίριαζε με την ηλικία μου. Σκεφτόμουν πάρα πολύ για την ηλικία μου, για κορίτσι, για ανθρώπινο ον. Ήταν το μόνο στο οποίο πέφταν πάντα μέσα για μένα. Κι απλώς όλοι οι υπόλοιποι δεν το έκαναν και άρα δε θα μπορούσαν να το καταλάβουν, ούτε αυτό, ούτε κι εμένα. Δεν ξέρω τελικά αν είχα από μικρή δίκιο ή αν έχοντας αυτήν την πεποίθηση για τον κόσμο ύψωσα τείχη μεγαλύτερα από ότι έπρεπε και δεν έδωσα ευκαιρίες σε ανθρώπους να μου αποδείξουν το αντίθετο.

Γεγονός είναι πως έτσι κάπως πέρασαν τα πρώτα μου σχολικά χρόνια, με συντρόφους χάρτινους, αλλά πιστούς, με πολλή σκέψη και χωρίς προβλήματα πέραν των οικογενειακών.

Η πρώτη φίλη που έκανα ήταν ένα κοριτσάκι από τη γειτονιά μου που πήγαινε σε άλλο σχολείο και είχε άλλα ενδιαφέροντα. Παρόλα αυτά, η όλη φιλία θεωρήθηκε γρήγορα κάτι δεδομένο, όπως άλλωστε γίνεται πάντα όταν είμαστε παιδιά.

Δέκα χρόνια κράτησε περίπου η πρώτη μου φιλία. Είχαμε αναπτύξει πολλά κοινά μεγαλώνοντας σχεδόν μαζί, αλλά φυσικά δε γίναμε ίδιες η μια με την άλλη. Την είχα μάθει απ' έξω κι ανακατωτά, ίσως και να την ήξερα καλύτερα απ' ότι εκείνη τον εαυτό της. Πέρασα με πολλά, ενδοσχολικά και εξωσχολικά. Καλά τα περισσότερα και στα περισσότερα από τα άσχημα εγώ ήμουν που έκανα πίσω. Όσοι κάπου στο πρώτο έτος στο πανεπιστήμιο, αυτή η πολύχρονη φιλία διακόπηκε κάπως άδοξα. Τελικά νομίζω ότι αυτή ήταν η μόνη φορά που φταίσαμε και οι δύο. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Στο γυμνάσιο, πέρασα από τη φάση της μεγάλης κοριτσοπαρέας. Ειπά κορίτσια, όλα εντελώς και απολύτως διαφορετικά. Μπαίνοντας στο λύκειο είχε ξεκαθαρίσει το άλλοτε πολυπληθές τοπίο και μείναμε τρεις καλές φίλες που πορευόμαστε έως και σήμερα. Αγαπημένες μου και οι δύο, ποτέ δεν υπήρξε κάποιο ανυπέβλητο θέμα μεταξύ μας, απλώς μεγαλώνοντας και τραβώντας η καθεμιά το δρόμο της, αραιώσαμε σε σχέση με παλιότερα.

Ίσως να ακούγεται υπερβολικό, μα καθένας μέχρι τότε, με τον δικό του τρόπο, στο δικό του χρόνο, μια φορά ή περισσότερες, το μόνο που έκανε ήταν να με πείθει πως είχα δίκιο. Δεν ήξεραν να βλέπουν οι άνθρωποι, δεν ήξεραν να καταλαβαίνουν. Ηθελήμενα ή αθέλητα, με λόγο ή και έτσι απλά.

Δε θα πω ότι υπήρξα πληγωμένη ως έφηβη. Για κάποιο διάστημα ναι, υπήρξα και αυτό, κυρίως όμως υπήρ-

ξα απογοητευμένη. Απογοητευμένη από τους ανθρώπους, απογοητευμένη κι από μένα που πίστευα πάντα και για όλα ότι έπρεπε να τα έχω κάνει καλύτερα, να τα έχω καταλάβει καλύτερα, να έχω επιλέξει καλύτερα, να ξέρω καλύτερα. Πράγματα ίσως ακατανόητα εάν δεν ξέρει κανείς λεπτομέρειες. Αλλά αυτή είναι μια άλλη ιστορία.

Με τον κόσμο των αντρών κάπου στο λύκειο άρχισα να έχω μια κάποια επαφή. Αυτός ο κόσμος όμως, είναι πραγματικά μια άλλη ιστορία, αν και στην πορεία ίσως καταλήξει να είναι και η σημερινή.

Πέρασα στο πανεπιστήμιο. Σε άλλη πόλη. Ωραίο το αντικείμενο των σπουδών μου, φιλολογικό, όπως ήθελα. Ωραία κι αυτά που ζήσαμε τότε, αλλά κι αυτά μια άλλη ιστορία.

Έπειτα γύρισα στην πόλη μου, όπου ήμουν πια ένας ώριμος και υπεύθυνος ενήλικας, όπου διατήρησα φιλίες και έκανα και καινούριες, καθώς και κάνα δυο σχέσεις. Μα είναι κι αυτά μια άλλη ιστορία.

Κάποτε, μ' αυτά και μ' εκείνα, τα χρόνια κύλησαν και φτάσαμε στον τελευταίο μήνα του 2018 όπου ήρθε πάλι μια από εκείνες τις ημέρες του αναστοχασμού. Γνωστές σε μένα, καθώς μου συνέβαιναν ουκ ολίγες φορές ανά διαστήματα. Δε θυμάμαι με ποια αφορμή, μα ήρθε και ήταν αδιαμφισβήτητα μια απ' αυτές. Εκείνες τις μέρες που επαναφέρεις στη μνήμη σου στιγμές από τη μέχρι τώρα ζωή σου, αντλώντας συμπεράσματα και συνάμα μαθήματα από αυτές.

Ήμουν σε θέση πια να αξιολογήσω όλες τις μέχρι τότε σωστές και λάθος επιλογές μου, κρίνοντάς με, με ιδιαίτερη αυστηρότητα. Αυτές οι ιδιαίτερες στιγμές με εμένα την ίδια αποτελούσαν πάντα αναπόσπαστο κομμάτι και αναγκαία προϋπόθεση. Χωρίς περιορισμούς στην ευαι-

οθησία που αρμόζει σε κάτι τέτοιο, χωρίς τον φόβο της κριτικής του έξω κόσμου. Μόνο εγώ και ο εαυτός μου.

Βρέθηκα και τότε να ψαχουλεύω ανάμεσα στις θολές αναμνήσεις των παιδικών χρόνων, όταν ακόμη βρισκόμουν στη διαδικασία ανακάλυψης του κόσμου που μας περιβάλλει και των χαρακτηριστικών που μας διαμορφώνουν.

Βρέθηκα και τότε να αναπολώ την πολυπόθητη ενηλικίωση. Ένα σημείο, το οποίο όλοι έχουμε επιθυμήσει με μανία να φτάσουμε, ερμηνεύοντάς το σύμφωνα με δικά μας προσωπικά θέλω. Αυτά που πήγαζαν από συναισθήματα και σκέψεις που καταπιέζαμε και που σύμφωνα με το αθώο μας τότε μυαλό θα ήμασταν πια ελεύθεροι να εξωτερικεύσουμε. Μα η δική μας, κάποτε επικείμενη, αργότερα δεδομένη πλέον, ελευθερία είναι στην πραγματικότητα η φυλακή μιας ολόκληρης ζωής, αν δε μάθει να τη διαχειρίζεται ο καθένας για τον εαυτό του.

Και να που τώρα επανερχόμαστε στο αρχικό μοτίβο του αναστοχασμού. Εδώ, που και εσύ ο ίδιος έχεις αντιληφθεί την ψυχρή πραγματικότητα, μετριάζοντας την πληθώρα των συναισθημάτων που σου προκαλούν οι καταστάσεις και οι άνθρωποι της ζωής σου, έχοντας γίνει κάτι αρκετά ασφαλές για τους άλλους. Αρκετά παρηγορητικό, ε; Και ξέρεις γιατί; Γιατί τώρα μπορείς να νιώσεις την ικανοποίηση της νίκης, ακόμη κι αν αυτή η νίκη ξεπροβάλλει τις βραδινές ώρες, κρυφά από όλους, γιατί κατά βάθος, κατάφερες να σε κρατήσεις αναλλοίωτο.

Αναλλοίωτο... Κανένας δεν ξέρει τι σημαίνει ακριβώς αυτό, κανένας δεν το έχει δει απόλυτα. Ακόμα κι εγώ, τώρα που το ξανασκέφτομαι, ποτέ δεν ένιωσα βέβαιη ότι έχω γνωρίσει απόλυτα κάθε πτυχή του εαυτού μου. Δεν ξέρω πόσο θα πίστευα κάποιον που θα μπορούσε να το ισχυριστεί. Μας θεωρώ αρκετά περίπλοκα όντα τους ανθρώπους. Περίπλοκα, μέσα στην απλότητά μας.

Άνθρωποι... Πάντα με πλήγωναν οι άνθρωποι και πάντα συνέχιζα να τους θαυμάζω τον καθένα ξεχωριστά

για την πολυπλοκότητά του. Κάθε άνθρωπος είναι διαφορετικός και μοναδικός και καθένας που θα περάσει, θα σου αφήσει κάτι που δε θα μοιάζει μ' αυτά που σου άφησαν οι άλλοι. Αν σου αρέσει, σε καλύπτει, σου χρειάζεται, το κρατάς, διαφορετικά το απομακρύνεις. Αυτό είναι το σύνθημα.

Θα γνωρίσεις πολλούς ανθρώπους σε αυτήν τη ζωή. Δεν έχεις ιδέα πόσους. Κάποιοι θα μείνουν για λίγο, κάποιοι περισσότερο και κάποιοι θα πιστέψεις πως θα μείνουν για πάντα. Απ' όλους έχεις να πάρεις κάτι. Όλοι θα σου αφήσουν μια γεύση, ένα συναίσθημα, μια ή παραπάνω αναμνήσεις, στιγμές, κουσούρια, συνήθειες, κάτι. Εσύ θα κρατήσεις ό,τι σου ταιριάζει και ό,τι χρειάζεσαι. Αυτό γίνεται συνήθως.

Οι άνθρωποι πάνε κι έρχονται. Το καταλαβαίνεις με τα χρόνια και με τους ανθρώπους που νόμιζες πως θα ήταν για πάντα στη ζωή σου. Από τα «δε θα χαθούμε ποτέ» που εξανεμίζονται, μέχρι τα ονειροπόλα «θα σ' αγαπώ για πάντα». Πόσους ακόμα ανθρώπους θα γνωρίσεις, στις δουλειές που θα κάνεις, σε παρέες, σε νυχτερινές εξόδους, στο σούπερ μάρκετ, σε δημόσιες υπηρεσίες. Με όλους θα ανταλλάξεις μια ιστορία, μια γνώση, μια ματιά που θα θυμάσαι για καιρό. Και απ' όλους, θέλοντας και μη, κάτι θα πάρεις και κάτι θα έχεις να θυμάσαι. Το μυαλό θα στο φέρει στην επιφάνεια όταν το χρειαστείς, μην ανησυχείς. Και αυτό το κάτι που θα σου αφήσει ο εκάστοτε περαστικός, δε θα έχεις ιδέα ότι το χρειάζοσουν μέχρι τη στιγμή που θα συμβεί. Αυτό γίνεται πάντα.

Εν μέσω στοχασμών και αναστοχασμών, προσπάθησα να φέρω στο μυαλό μου ανθρώπους που έχω γνωρίσει, σημαντικούς και λιγότερο σημαντικούς για μένα. Σημαντικοί γιατί; Τι μου έδωσαν; Ασήμαντοι γιατί; Τι δεν είχαν που είχα εγώ; Πάντα ήθελα να μαθαίνω και για εμένα μέσα από τους άλλους. Πίστευα πως πάντα έχεις να πάρεις κάτι από κάποιον, μια δόση από την

αύρα του, από τις γνώσεις του, από την εμπειρία του, ακόμα κι από αυτό που δε θα ήθελες να είσαι. Και κάθε φορά μέσα από αυτό το λίγο θα ανακαλύπτεις μια ακόμα πτυχή του εαυτού σου. Είτε σου αρέσει, είτε όχι, κάτι θα έχεις μάθει.

Λόγω κάποιων γεγονότων που είχαν λάβει χώρα στη ζωή μου πρόσφατα σχετικά τότε, βρέθηκα να σκέφτομαι πως μερικές φορές μπορεί να πετύχεις έναν περαστικό της ζωής σου, τυχαία ή όχι και τόσο, μετά από καιρό. Αν θα του μιλήσεις ή θα κοιτάξεις αλλού εξαρτάται από σένα. Έχεις να πάρεις κάτι ακόμα από εκείνον; Θέλεις να πάρεις κάτι ακόμα από εκείνον; Θέλεις μια καινούρια γεύση ή σου αρκεί ό,τι έχεις ήδη κρατήσει; Νομίζω πως κατέληξα στο συμπέρασμα πως οτιδήποτε κι αν αποφασίσεις ένα είναι το κρατούμενο, να θυμάσαι τι σου έχει αφήσει κάθε περαστικός γιατί κάποια στιγμή μπορεί να το χρειαστείς. Και τότε θα τον θυμηθείς. Ίσως χαμογελάσεις. Ίσως και όχι. Όμως, όπως και να 'χει, κάπως θα σ' έχει βοηθήσει. Με κάτι που σου είχε πει, με κάτι που σου έμαθε, με κάτι που σ' έκανε να νιώσεις.

Προσωπικά, με θυμάμαι πάντα να προσπαθώ να έχω στον νου μου πως είμαι κι εγώ ένας περαστικός απ' τη ζωή κάποιων άλλων και έτσι να θέλω να τους αφήνω κάτι καλό για όταν θα το χρειαστούν. Με θυμάμαι επίσης αρκετά ξεκάθαρα να κάνω τη σκέψη πως αν κάποιος περαστικός αξίζει, τότε σίγουρα θα έρθει ξανά και ξανά στον δρόμο σου ή θα τον φέρεις εσύ και θα σου αφήσει κι άλλα.

Μεγάλη εκείνη η νύχτα του αναστοχασμού, πολλές οι σκέψεις, διάφορα τα συμπεράσματα. Το τελευταίο, ωστόσο, θα το κρατήσω λίγο παραπάνω σε αυτήν την προσπάθεια ξεκλειδώματος. Κι αυτό γιατί είναι η αιτία αυτής της προσπάθειας. Για όλα τα πράγματα υπάρχει λόγος. Για καθετί που θυμόμαστε και για καθετί που δε θυμόμαστε, υπάρχει λόγος. Μερικές φορές, ακόμα και

εμείς οι ίδιοι δε γνωρίζουμε τους λόγους μας, αυτό όμως δεν τους κάνει λιγότερο υπαρκτούς.

Αυτό το «αν κάποιος περαστικός αξίζει, τότε σίγουρα θα έρθει ξανά και ξανά στον δρόμο σου ή θα τον φέρεις εσύ και θα σου αφήσει κι άλλα» αποτέλεσε τον δικό μου λόγο ξεκλειδώματος ή έστω μιας κάποιας προσπάθειας. Βαρετή προσπάθεια για κάποιους το γράψιμο, όπως και η ανάγνωση, εμένα όμως με έχει σώσει πολλάκις απ' τον εαυτό μου κι ελπίζω να το κάνει ξανά. Υπάρχει λόγος που η προσπάθειά μου αυτή είναι μια προσπάθεια με τίτλο και υπάρχει λόγος που ο τίτλος είναι αυτός. Είναι ο ίδιος λόγος που τα λίγα πράγματα μέχρι τώρα για μένα ήταν αυτό ακριβώς, λίγα. Είναι ο ίδιος λόγος που καμία ιστορία δεν έκατσα να εξιστορήσω αναλυτικά, επειδή είναι μια άλλη ιστορία. Είναι ο ίδιος λόγος που η μόνη ιστορία με την οποία θέλω να ασχοληθώ είναι αυτή, επειδή «όλα χωρίς εσένα είναι δε θυμάμαι».

Ας επιστρέψουμε όμως στον Δεκέμβριο εκείνον του 2018.

May the last two months of your 2018 be the plot twist you have been waiting for.

Ταυτιζόμουν. Ίσως κατά βάθος να ήθελα να συμβεί. Ήλιπζα όμως να μην ξεφύγει και σε «άλλους» τομείς. Καλά είμαστε στους άλλους. Ήσυχια. Χωρίς κάτι να διαταράζει τις ισορροπίες μας, χωρίς κάτι να δοκιμάζει τη λογική μας, να παίζει με τα συναισθήματά μας και να ζητά μερτικό απ' τον κόσμο μας.

Μέρες διπολικές οι μέρες του Δεκέμβρη. Χαρούμενες και μελαγχολικές μαζί. Εορταστικές, φωτεινές, μια ετοιμασία για έναν νέο χρόνο κάθε χρόνο.

Εκείνες τις γιορτινές μέρες, βρέθηκα με μια καλή μου φίλη να διανύω μια σειρά από ξενύχτια, άκρως εορταστικά. Σαν επιτομή της κοινωνικότητας και του κεφιού η φίλη μου, συνήθως ήταν εκείνη που είχε τις φαινές

αυτές ιδέες. Εκείνες τις μέρες παρόλα αυτά είχα κι εγώ διάθεση για λίγη εορταστική κραupaλή.

Συμπρωτεύουσα η πόλη μας, με πολλές επιλογές διασκέδασης, για κάθε γούστο και κάθε ώρα. Μια από εκείνες τις μέρες, την 26η συγκεκριμένα, καταλήξαμε σε ένα μαγαζί από αυτά που πας όταν απλώς δε θέλεις να γυρίσεις σπίτι. Μικρό μαγαζί, εναλλακτικό θα το έλεγαν κάποιοι, με μουσική που ανταποκρινόταν σε κάθε κοινό κυριολεκτικά, γι' αυτό άλλωστε μπορούσες να δεις οποιουδήποτε είδους πελατεία μέσα σ' αυτό. Για μένα αποτελούσε έναν προορισμό πιο πολύ χιουμοριστικό και με μόνο λόγο τον αρχικά αναφερθέντα: να μη θέλεις να γυρίσεις σπίτι, πράγμα για το οποίο ήταν εξαιρετικά βολικό, μιας και έκλεινε πάντα αργότερα από σχεδόν οτιδήποτε άλλο στην πόλη.

Ήδη συνηθισμένες, μιας που η βραδιά μας είχε ξεκινήσει αρκετές ώρες νωρίτερα, δεν αργήσαμε να βουλευτούμε στον χώρο, αν και ο κόσμος ήταν αρκετός. Παραγγείλαμε, κουβεντιάσαμε, ψιλοχορεύαμε, αυτά που κάνουν όλοι όταν είναι έξω. Δεν αργήσαμε να αποκτήσουμε εν δυνάμει θαυμαστές στον χώρο. Όταν η φίλη μου απέκτησε έναν κάπως πιο επίμονο και παρατήρησα ότι ήταν διατεθειμένη να ασχοληθεί μαζί του, άλλαξα θέση όσο μπορούσα διακριτικά για να είμαι απέναντί τους και να έχουν τον χώρο τους. Δε θυμάμαι πόση ώρα έπαιζα τον ρόλο της διακριτικής παρουσίας στην παρέα, δεν πρέπει όμως να ήταν και πολλή. Προσπάθησαν κάνα δυο να με βγάλουν κι εμένα από τη διακριτικότητα και τη μοναξιά, αλλά είμαι αρκετά δύσκολος άνθρωπος σ' αυτά. Μέχρι που έπαψα να είμαι.

«Καλησπέρα» άκουσα να λέει κάποιος πίσω από την πλάτη μου, αγγίζοντάς μου ελαφρώς τον ώμο. Γύρισα και προς μεγάλη μου χαρά είδα πως δεν ήταν κάποιος επίδοξος από αυτούς που προσπαθούσα να απαλλαγώ προηγουμένως. Γιατί άραγε όμως δεν κατατάχτηκε και αυτός στην ίδια συνομοταξία με τους υπόλοιπους αυ-

τόματα; Πολλές οι εναλλακτικές απαντήσεις, ίσως κατάλληλο timing της βραδιάς, ίσως κατάλληλος αέρας ανθρώπου, ίσως μοίρα, τύχη. Μάλλον ποτέ δε θα μάθουμε. Χαμογέλασα μάλλον αυθόρμητα, σηκώθηκα από το σκαμπό μου και άπλωσα το χέρι μου στον άγνωστο.

Συστηθήκαμε και ξεκίνησε μια κουβέντα που κράτησε πολύ παραπάνω από τις συνηθισμένες που πιάνει κανείς τέτοιες ώρες. Λέγαμε για πολλά και τα λέγαμε αβίαστα. Τόσο φυσικά, που δεν κατάλαβα καν πως περνούσε η ώρα. Θυμάμαι να λέμε για δουλειές, για δραστηριότητες, για σχολεία, για περιοχές, για καταγωγές, πώς βρεθήκαμε εκεί εκείνη την ημέρα, τι κάναμε πριν. Λίγο από όλα και για όλα. Θυμάμαι μια επικοινωνία πολύ εκτός αναμενόμενων, πολύ εκτός εποχής, πολύ εκτός μέρους και ώρας, πολύ εκτός των συνηθισμένων μου, πολύ σωστή για να υπάρχει στη γενιά μας, πολύ οικεία για να είναι πρώτη, πολύ καλή για να' ναι αληθινή.

«Θα πάω και λίγο από τα παιδιά, τα έχω αφήσει μάλλον πολλή ώρα και μου κάνουν νοήματα...» μου είπε σε κάποια στιγμή γελώντας και δείχνοντάς μου την υπόλοιπη παρέα του. Έγνεψα καταφατικά γελώντας και γύρισα και εγώ να κοιτάξω μετά από πολλή ώρα προς τη φίλη μου. Μου έκλεισε το μάτι πονηρά, αλλά και με κάποια έκπληξη για την όλη τροπή αυτής της γνωριμίας και συνέχισε να μιλάει με τον διπλανό της.

Δεν αδικούσα τη φίλη μου για την έκπληξη που είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπό της. Ευγενική προσπαθούσα να είμαι με κάθε άγνωστο, εκτός απροόπτου, ή έστω τυπικά ευγενική. Φιλική όμως, με τέτοια ταχύτητα, και ανοιχτή σε κουβέντα ίσως και ποτέ. Αλήθεια τι είχε συμβεί;

Γύρισα τότε να κοιτάξω προς το μέρος του αγνώστου που τόσο άνετα είχε αρχίσει να γίνεται γνωστός. Συνειδητοποίησα πως τόση ώρα μιλούσαμε κι εγώ δεν τον είχα παρατηρήσει. Ψηλό παιδί, γεροδεμένο, καστανό. Τώρα που τον έβλεπα από μακριά με την παρέα του

απόρησα πως δε μου είχε κάνει εντύπωση τουλάχιστον το ύψος. Μάλλον μου έκανε υποσυνείδητα εντύπωση. Αυτό που είχα παρατηρήσει ήταν τα μάτια και τα χέρια του. Καστανά, βαθιά μάτια, έξυπνα και πάνω από όλα ξύπνια, όπως μου άρεσε πάντα να λέω για ανθρώπους που φαινόταν στο βλέμμα τους ότι στροφάρουν γρήγορα και τα χέρια του σαν να θύμιζαν κάτι από μουσική. Να θυμόμουν να ρωτήσω αν είχε ποτέ ασχοληθεί...

Στη σκέψη αυτή, ταρακουνήθηκα και ξαναγύρισα προς την παρέα μου. Τι είχε συμβεί; Με είχε συνεπάρει η αύρα ενός αγνώστου ο οποίος έμοιαζε απλά να μπορεί να μιλήσει καλύτερα από τον συνηθισμένο μέσο όρο; Και ήθελα να μάθω και περισσότερα; Γιατί; Κι αυτός τι; Γιατί έφυγε;

Κάποιος από τον περίγυρο προσπάθησε να μου πιάσει την κουβέντα και, σχεδόν με το που γύρισα να απαντήσω, εμφανίστηκε δίπλα μου ο γνωστός και ενδιαφέροντων άγνωστος.

«Πόσο έλειψα πια και πρόλαβαν» είπε χαριτολογώντας και ταυτόχρονα μιλώντας σοβαρά.

«Μήπως να καθόσουν καλύτερα;» τον ρώτησα δείχνοντάς του το σκαμπό δίπλα απ' το δικό μου.

Η συζήτηση συνεχίστηκε σαν να μην είχε σταματήσει ποτέ, το ίδιο αβίαστα, με τον ίδιο ενθουσιασμό για τα κοινά στοιχεία που ανακαλύπταμε και με το ίδιο έκδηλο ενδιαφέρον και από τις δύο πλευρές μέχρι και για αυτά που δεν ήταν κοινά. Παραγγείλαμε μαζί κι άλλο ποτό και τον γνώρισα στη φίλη μου. Η ώρα περνούσε τόσο ευχάριστα όσο είχε καιρό να περάσει.

«Μισό λεπτό, γιατί νομίζω οι δικοί μου είναι για να φεύγουν» μου είπε κάποια στιγμή και έτσι σηκώθηκε και πήγε στην παρέα του, από την οποία ήδη οι μισοί κατευθύνονταν προς την έξοδο. Γύρισε έπειτα από λίγο με το τηλέφωνό του στο ένα χέρι και το πανωφόρι του στο άλλο.

«Θέλω να σε ξαναδώ» μου είπε με σοβαρό ύφος και μου έτεινε το τηλέφωνό του.

«Δηλαδή θα φύγεις τώρα;» τον ρώτησα, μην ξέροντας και η ίδια πως ακούστηκε η ερώτησή μου.

«Οι δικοί μου είναι ήδη έξω» μου είπε την ώρα που του επέστρεφα το κινητό.

«Εγώ εσένα ρώτησα». Για μερικά δευτερόλεπτα με κοιτούσε απορημένος, σαν να μην το πίστευε και πολύ, σαν να μην ήξερε τι να κάνει.

«Δώσε μου ένα λεπτό» είπε τελικά και εξαφανίστηκε.

Ενιωσα πάλι το ίδιο αίσθημα μοναξιάς όπως και πριν. Ήθελα να γελάσω με τον εαυτό μου ή να ανησυχίσω ή και τα δυο. Μέχρι όμως να κατασταλάξω ήταν και πάλι χαμογελαστός μπροστά μου στρώνοντας το πανωφόρι του στο σκαμπό.

«Λοιπόν, ξαναπαραγγέλνουμε;» ρώτησε παιχνιδιάρικα και αθώα μαζί.

«Θα μείνεις;»

«Αν θα μείνω λέει...»

Ήθελα τόσο πολύ και αδικαιολόγητα να τον αγκαλιάσω που για λίγο πίστεψα πως η θέλησή μου θα μεταμορφωνόταν σε κάτι απτό και θα μπορούσε να το δει ο καθένας.

Η βραδιά συνεχίστηκε, το ποτό έρεε, τα θέματα λες και δεν είχαν τελειωμό. Δε βαρέθηκα στιγμή. Έλυσα και την απορία μου σχετικά με τη μουσική. Κιθάρα έπαιζε ο ξαφνικά απαραίτητος γνωστός άγνωστος, αν και είχε περάσει κάποτε και από τον κόσμο του πάνου.

Κάποια στιγμή αποφασίσαμε να φύγουμε και να πάμε όλοι μαζί να φάμε πρωινό. Εκεί βρεθήκαμε με έναν άγνωστο που θέλαμε στην παρέα με τη φίλη μου και έναν που δε θέλαμε και πολύ, αλλά μας είχε ακολουθήσει με το έτοιμώ, σαν φυσικό επακόλουθο του ότι της μιλούσε πριν. Είχε πλάκα πρέπει να το ομολογήσω. Τα σχόλια που κάνουν οι άντρες, ειδικά οι άγνωστοι μεταξύ τους και ειδικά όταν έχουν κι από μια γυναικεία

παρουσία να εντοπωσιάσουν, έδιναν κι έπαιρναν. Όπως και τα πειράγματα μεταξύ εμού και του πλέον γνωστού μου, κυρίως για το ότι εκείνος έμενε στα ανατολικά της πόλης κι εγώ στα κεντρικά, αν και για εκείνον έμοιαζα ξεκάθαρα να είμαι από τα δικά του λημέρια. Γέλια, πειράγματα, φαγητό, μπηχτές μεταξύ αντρών. Κι εγώ απλά ήμουν καλά με όλα αυτά.

Ήταν η πρώτη φορά που με γύρισε στο σπίτι μου κάποιος που έβλεπα για πρώτη φορά και ήταν η πρώτη φορά που δεν ανησύχησα. Βρήκα χαριτωμένα μέχρι και τα γράμματα της πινακίδας του αυτοκινήτου. «ΡΙΟ». Εξωτικό, μουσικό... θετικό, γενικά. Όλα ήταν θετικά τις τελευταίες ώρες, από τη συνομιλία μέχρι τις κινήσεις, από το ότι μου άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου μέχρι το ότι μου έδωσε την κάρτα του, από τα πιο χαζά μέχρι τα πιο έξυπνα, από τα πιο μικρά μέχρι τα περιέργως μεγάλα.

«Λοιπόν...» είπε σταματώντας κάτω από το σπίτι μου και γυρνώντας να με κοιτάξει.

«Λοιπόν... Ευχαριστώ πολύ» είπα δίνοντάς του ένα φιλί στο μάγουλο.

«Θα τα ξαναπούμε. Καλή ξεκούραση προς το παρόν!» μου είπε.

Βγήκα από το αυτοκίνητο και με το που μπήκα στην πολυκατοικία του σπιτιού μου ένα μεγάλο «ωχ» σχηματίστηκε στη σκέψη μου. Το ίδιο αίσθημα ανεξήγητης μοναξιάς ήταν πάλι εκεί, αναμειγμένο με ένα χτυποκάρδι για το οποίο ούτε προετοιμασμένη ήμουν, ούτε και πίστευα πως μου έλεπε ή πως μπορούσε να συμβεί εκείνη τη χρονική στιγμή στη ζωή μου. Με το ίδιο «ωχ» ανέβηκα στο σπίτι μου, άλλαξα και έκανα καφέ.

Προσπάθησα να πάρω τα πράγματα από την αρχή. Ωραίο παιδί, το αντικείμενο του προβληματισμού μου, όχι από αυτά που παραπέμπουν σε μοντέλα ή σε άρλεκιν, αλλά καλύτερα. Και ταυτόχρονα έξυπνο, τουλάχιστον έτσι φαινόταν. Ετοιμόλογο, με χιούμορ, με πολύ

ωραίο λέγειν, με τρόπους και κυρίως με μια ανεξήγητη ικανότητα να με κάνει να περνάω καλά και να κρατάει αμείωτο το ενδιαφέρον μου.

Πώς κι έτσι όμως εγώ; Τι αντιδράσεις είναι αυτές, που καμία σχέση δεν είχαν με τις συνηθισμένες μου; Περιέργα πράγματα. Κοίτα να δεις τι πάθαμε, ξαφνικά!

Λοιπόν, ήταν ώρα να βάλουμε το μυαλό μας να δουλέψει, πολλοί άνθρωποι είναι ωραίοι και επίσης πολλοί άνθρωποι έχουν ενδιαφέρον και ξέρουν να μιλάνε και να φέρονται, δε θα κάνουμε τώρα ξαφνικά σαν κοριτσόπουλα επειδή πέσαμε σε έναν τέτοιο, τον οποίο δεν ξέρουμε καν αν θα ξαναδούμε.

Στην τελευταία σκέψη ένιωσα μια μικρή σουβλιά κάπου μέσα μου. Απειροελάχιστη, μα επαρκής για να ισχυροποιηθεί το «ωχ» και για να προσπαθήσω να σταματήσω να παιδεύω το μυαλό μου, τουλάχιστον για την ώρα.

Ήταν μεσημέρι όταν χτύπησε το τηλέφωνό μου και ειλικρινά δε θυμόμουν από πότε είχα να χαμογελάσω τόσο πλατιά, εξαιτίας ενός μηνύματος.

«Φήμες λένε ότι μάλλον χρωστάς μια bachata... και πρέπει αυτό το μάλλον σου να το κάνουμε ναι!».

Αν υπήρχε τρόπος να χαμογελάει κανείς πάνω από ήδη υπάρχον χαμόγελο, εγώ τότε τον χρησιμοποίησα στο έπακρο, φέρνοντας στο μυαλό μου τη χθεσινή συζήτηση.

«Να μην ακούτε φήμες... Τη χρωστάω ε; Κι εγώ νόμιζα πως δεν ήμουν εγώ που το έπαιζα δύσκολη με τα του χορού...»

«Σίγουρα όχι! Απλώς έπρεπε να το ζητήσω. Έτσι κι αλλιώς λες να μην ακούω φήμες, γι' αυτό και παίρνω την έγκρισή σου. Τι κάνεις; Πού σε βρίσκω;»

«Δουλίτσα, ακόμη. Οπότε, όπως καταλαβαίνεις, με λες και λίγο άπνη... Αλλά, όλα καλά! Εσύ; Τι κάνεις;»

«Όπα, εσύ το πρωί πήγες δουλειά;»

«Ω ναι!»

«Γιατί δεν είπες τίποτα, να φεύγαμε πιο νωρίς;»
«Γιατί δεν ήθελα να φύγω νωρίτερα, πιθανότατα...;»
Μια καρδούλα εμφανίστηκε στην οθόνη του κινη-
τού μου.
«Τι ώρα σχολάς;» ήταν το μήνυμα που την ακο-
λούθησε.
«Η...“αγάπη” πηγαίνει στο σουρτούκεμα; Εάν κά-
τσουμε κανονικά, στις 21:00. Ίδωμεν... Ανάλογα και με
τη δουλειά.»
«Η “αγάπη” πηγαίνει στην απάντηση».
«Η οποία περιείχε σουρτούκεμα...»
«Ε, κοίταξε... Δε μιλάς και με κανέναν πρόσκοπο...»
«Ευτυχώς... Δεν είμαι καθόλου καλή σε κόμπους και
τέτοια...»
«Χαχαχα... Είσαι καλή σε άλλα πράγματα!»
«Μάλλον... Κάπου θα είμαι κι εγώ...»
«Ήδη απαριθμώ μερικά...»
«Ναι, ε;»
«Αμέ... Τι ώρα γυρίσαμε, εντωμεταξύ; Μετά τις 07:00;»
«Προφανέστατα μετά τις 07:00! Το ξυπνητήρι που
έκλεισα όσο ήμασταν στο αμάξι και οι τρεις ακόμα, χτυ-
πάει κάθε μέρα στις 08:00.»
«Ωωω! Ναι. Έγινε κι αυτό. Κάποιος θα κοιμηθεί απ’
τις 22:00 σήμερα;»
«Μπα... Ο Μορφέας δεν είναι κι ο καλύτερος φίλος
μου... Αλλά αν μου κάνει την τιμή, δε θα πω όχι!»
«Νυχτοπούλι κι εσύ! Θα έχω παρέα στα insomniac
βράδια μου;»
«Α, ούτε εσύ πολύ φίλος...»
«Συνήθως κατ’ επιλογήν...»
«Τυχερός. Εμένα μου τυχαίνει και χωρίς να το
επιλέξω.»
«Πώς και δε σε παίρνει ο ύπνος; Έχεις υπερένταση ή
σκέφτεσαι;»
«Σήμερα στη δουλειά ή γενικότερα;»
«Χαχαχα...»

«Κοίτα, έχω ένα θέμα με τη σκέψη, είν' η αλήθεια! Δύσκολα βρίσκω το off. Οπότε, πιθανότατα φταίει κι αυτό. Όσο για την περίπτωση υπερέντασης, εξαρτάται.. Δεν είναι και το πιο βασικό μου σύμπτωμα.»

«Καταλαβαίνω. Θα σε σώσω, no worries. Εγώ δεν μπορώ να κοιμηθώ πριν τις 02:00 έτσι κι αλλιώς.»

«Απ' την πολλή σκέψη θα με σώσεις;»

«Εχθρός της σκέψης για μένα είναι η έκφραση από-τε... Νομίζω πως κατά κάποιον τρόπο, ναι.»

«Εσύ δε σκέφτεσαι όταν εκφράζεσαι;»

«Και βέβαια! Αλλιώς το εννοώ. Εάν μιλήσεις για αυτό που σκέφτεσαι, παίρνεις κι άλλες απόψεις που ίσως σε βοηθήσουν!»

«Ναι... Συμβαίνει, ενίοτε...»

«Δε μου φαίνεσαι, πάντως, για άτομο που δεν ακούει.»

«Καλά κάνω. Ίσα ίσα, μ' αρέσει πολύ να ακούω. Άρα τώρα; Θα κάνεις αυτό το γνωστό, το πες μου τι σκέφτεσαι;»

«Το πες μου τι σκέφτεσαι είναι το λιγότερο νομίζω, αν σκεφτείς τα σχόλιά μου μόνο από την πρώτη γνωριμία μας...»

«Κι άλλη τροφή για σκέψη...»

«Ε, όχι κι άλλη σκέψη! Εξωτερίκευση προς το παρόν! Εν τώ μεταξύ σε ρώτησα τι μουσική ακούς; Ή τι παίζεις;»

«Όχι...»

«Για πες μου. Θέλω πολύ να μάθω.»

«Κοίτα, γενικά δε μου πολυαρέσουν οι απαντήσεις τύπου «απ' όλα» οπότε θα προσπαθήσω να μην τις χρησιμοποιήσω... Από ελληνικά μάλλον με λες περισσότερο του λεγόμενου κατά κόσμο έντεχνου κι αν υπήρχε και σε ξένα κάτι αντίστοιχο, μάλλον εκεί θα κατατασσόμουν πάλι. Τώρα... Προφανώς ακούω και λάτιν, δε χορεύω μόνο. Και κλασική μουσική μπορεί να βάλω να ακούσω ακόμα, αν μου λείψουν τα παιδικά μου χρόνια που έπαιζα κιόλας. Άρα ακούω αρκετά έως πολλά.»

Με απομάρτυσες «πνευροζόμιο», «αγορμυμφοπέυ
ματα», «φραγτό» και διάφορα άλλα ενφάρταστα.

Τεζιμά, ο ποβάσσημα «βιβζίο».

Αν με ρωτάς, δεν είμαι γαρά μια ιστορία.

Μια ιστορία ανδρόκμντη, αζμυζιπίν, αζπίν
μαματάστατη – σαπ έρωτας.

Μια εζοφοζόμση.

Μια αφιέρωση.

Αν σου περνάει αγότο μια ρόγως πιάτι σαπ έφίνα
έφαζτες, μην με αφήσεις τώρα που με βρήκες.

Αν θέξεις να με πωρίσεις, διάβαζε περφερά τις
ρέξεις μου. Αίτε τους χρονο να σου αγομαρψόζοι. Αν
με διαρέξεις, άσε με να σου μιλήσω σαπ να σινση
πόκασσε, μα πιάγως γαράδοζα να μοιάζει σαπ να
μωριζόμασσε πνδμ.

Κι εγώ, με την σειρά μου, ζέρεις... «απ ζέρω, ας γοίμτε,
οτι έρθεσαι σεις 4 το αγότευμα, αγότις 3 να αρχίζω να
είμαι εντυγισμέτη».

Να θυμάσαι... Για σένα είμαι.

Για να σε θυμίζω και να σου θυμίζω. Ορατα
μηόροια μηήρζαπ αγρως ρηγοφέρετες.

